

Budapest, 2022. február 21.

Hétfő 18 óra

Somogyi Péter lp.

HAJÓRA TÉVE, FELELŐS SZOLGÁLATBAN

Lekció: ApCsel 27,9-17

Alapige: ApCsel 27,9-11

„Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti. De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.”

Ez a hajóút világosan tükrözi, hogy nem vagyunk függetlenek azoktól, akik körülvesznek bennünket, a természeti körülményektől sem, de mégsem vagyunk foglyai mindennek, mert mi igazán az Úr Jézus Krisztus foglyai vagyunk, ahogyan Pál is az volt és így is vallott önmagáról. „Pál, Krisztus Jézus foglya...” (Filem 1,1) Szabadságunk nem függetlenség, hanem igazi, eredeti függőség Istentől. El kell ismernünk ezt, meg kell élni és meg kell vallani! Miközben sodró erők hatnak ránk, tudjuk, hogy Ki irányítja az életünket,

a sorsunkat, sőt a velünk lévők sorsát is. Fontos ezt tudatosítani, különösen is nehéz időkben.

Ez a szakasz bemutatja, hogy milyen időre esett a hajóút Róma felé. Nyár végén indulhattak Júdeából, amikor alapvetően északnyugati szél fújt, ez eleve nehezítette a haladást. Ugyanakkor ez azt is jelentette, hogy már túl voltak a hajózási „szeznon”, május, június volt ez. Azt tartották a rómaiak, hogy szeptember közepe után már veszélyes a hajózás, november 11-e után pedig már öngyilkosság. Ezek után elgondolkoztató, hogy miért hajóztak tovább ezek az emberek. Az időpont meghatározása szerint október 5 után indulnak tovább a Szépkikötőből. Vajon milyen sodrásban voltak ők? Mi vezette őket? Miért nem tudtak megállni? Miért nem számoltak a veszéllyel? A szövegösszefüggés arra mutat, hogy a saját elhatározása szerint élő ember, nagyon nehezen veszi komolyan az idők jeleit. Nem is gondolja át, hogy saját elhatározása sodorja őt veszélybe. Ez akkor és ma sincs másképpen. A ma embere sem képes leállni, a saját elhatározása sodorja veszélybe, nem veszi komolyan az idők jeleit. Veszélyes szelek fújnak, veszedelmes évszak közelít. Nem veszik észre sokan, hogy milyen áramlatok jelennek meg szellemileg, milyen vészterhes korszak bontakozik ki körülöttünk. S nincs leállás, nincs körültekintő megállás akkor, amikor kell, amikor még lehet. Ez van körülöttünk, de mi van velünk, mi van bennünk? Mi is itt vagyunk a hajón, nem vagyunk kívül a világunkon. A tenger ma is tenger, a szelek ereje egyre nyilvánvalóbb itt nálunk is. Itt vannak az idők jelei és nekünk krisztuskövetőknek van támpontunk ebben is, mert az Úr Jézus beszélt erről kétezer évvel ezelőtt előre és biztosította számunkra is, hogy ami nem múlik el, az számunkra se múljon el. Milyen hálás lehet a szívünk Lukácsért, az ókori orvosért, aki ott volt Pállal a hajóban és feljegyezte ezt a történetet is olyan pontossággal, hogy

vannak, akik azt jegyezték meg erről a szakaszcól, hogy az ókor egyedülálló tudósítása ez a hajózásról, az akkori hajók működéséről. S természetesen nemcsak erről, hanem arról is, hogy hogyan használta fel Urunk szolgálait arra, hogy egy ilyen veszélyes időben fogolyként is szabadon szolgáljanak. *„Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.”*

Mi történt itt? Egy fogoly megszólal? Azonban ne felejtsük el azt, hogy a római százados korábban emberségesen bánt Pállal Szidónban, talán annak is köszönhetően, hogy római polgárjoga volt. Ezzel együtt, ami itt történik, az nem egy bátorító közegben megszólaló hang, hanem Pál lélekmentő figyelmeztetése. Egy felelősségteljes ember üzenete a környezetének. Ez az elbeszélő rész, mély tanítást hordoz. Így kell annak élni, viselkedni, figyelmeztetni, szólni, aki Jézus Krisztust követi. Figyelmeztetni kell azokat, akik nem érzékelik a veszélyt. Ez a felelős szolgálata Isten emberének. Ezért is van ott a hajón, osztozva azok sorsában, akik vele együtt utaznak. Jó látni, hogy Pál apostol felismeri ezt és nem hallgat. Nekünk is végig kell gondolnunk, hogy miért is vagyunk ott, ahol vagyunk! Mi, a mi felelősségteljes feladatunk? Só és világosság vagyunk Jézus szavai szerint. Nem hallgathatjuk el, amikor látjuk, hogy veszélybe sodródunk közösen. Mi látjuk az idők jeleit és nem lehetünk közömbösek! Az is nagyon elgondolkoztató, ahogyan az apostol halad az érvelésben: *„Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományban és a hajóban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.”* Rakomány, hajó, emberi élet. Egyik sem mellékes, mindegyiknek megvan a maga jelentősége. A veszélyes idők, szellemi áramlatok, felelőtlen elhatározások mindent veszélyeztetnek. Anyagi

dolgokat, gazdaságot, de legfőképpen az emberi életet. Milyen vakság kell ahhoz, hogy ezek ne legyenek szembeötlőek. S ha mégsem látják, ott lehetnek a „látók”, akik Isten gyermekeiként tisztábban látják a valóságot, mert Isten kijelentéséből tájékozódnak. Az ő dolguk, a te dolgod tehát, hogy figyelmeztess azokat, akik körülötted vannak. Ezt nem hagyhatjuk el, nem maradhatunk némák és tétlenek.

S ott a történetben a válasz, ami ugyancsak kijózanító és része a valóságnak. *„De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.”* Megdöbbenő, hogy a hajótulajdonos a kormányossal együtt milyen magabiztos és egyben felelőtlen. S itt van a százados, aki inkább hitt nekik, mint az apostolnak. Mi lehet a háttérben? Egy bizonyosan szerepet játszhatott itt: ha a gazdasági főszereplő és a hajózási szakember is úgy látja, hogy tovább lehet menni, akkor ez nyomós érv. Így van ez ma is. Pál a hozzá nem értők táborába tartozik, nem szakember, igaz, hogy már eddig három alkalommal szenvedett hajótörést. Ez azonban nem elég tapasztalat és legfőképpen nem elég jártasság. Mondhatjuk akár mi is azt, hogy ez így van. Egy teológus, egy apostol, ma egy lelkész, egy hívő nem szakember sokak szerint. Ezt azonban érdemes és szükséges újra gondolni. Hiszen a szellemi általános áramlat valóban ezt sugallja. Keresztyénként nem vagyunk elég tudományosak, nincs elég képesítésünk, nem haladunk a korrallal. Amikor ezt el is hitetik velünk, akkor vagy megnémulunk, vagy elkezdünk igazodni a világi tudományossághoz. Nekünk valóban ismerni kell a tudomány eredményeit, de a tudományok tudományát kell leginkább ismernünk, Isten kijelentését, hiszen Isten tesz igazán bölcsé bennünket, hogy lássuk a láthatóban a láthatatlant is, a teljes valóságot. Nekünk nem a szerint kell megnyilvánulnunk, amit tőlünk vár a világ, hanem a szerint, amit vár tőlünk Urunk, amire valóban szüksége van ennek a

veszedelembé esett világnak. Akkor is mondanunk kell, ha nem akarják hallani, ha nem hallgatnak ránk. Pálra sem hallgattak, inkább hittek a tulajdonosnak és a kormányosnak. Ez az egyik eshetőség, de ez nem kell, hogy eltántorítson! Nekünk sáfárként azt kell kamatoztatnunk, amit ránk bízta, amit ránk bízott Urunk.

A figyelmeztetés tehát nem ért célt. *„A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. Mivel pedig enyhe déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat, felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelében.”* (12-13.v.) Van itt egy nagyon jellemző és leleplező mondat: *„... azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat...”* Az enyhe széljárás becsapós volt, ez a hit nem megalapozott. Mennyi ember hiszi azt, hogy megvalósíthatja elhatározását. Ez visz veszedelembé minket. Ahelyett, hogy hallgatnánk a figyelmeztetésre, a magunk elhatározása készlet. S íme az eredmény: *„Nemsokára azonban a sziget irányából lecsapott az Eurakvilónak nevezett szélvihar. Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllel szemben haladni, rábízta a hajót, és sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget, Klauda szélárnyékos oldalára befutottunk, nagy nehezen ugyan, de meg tudtuk tartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tovább.”* (14-16.v.) Lecsapott a szélvihar és már csak sodródás és sodródás követte egymást, óvintézkedéseket tettek, de ez már csak megkésett pótcselekvés volt. Így működik a világ, ennek vagyunk részesei mindnyájan, nem vonhatjuk ki magunkat belőle, de megtehetjük benne a dolgunkat bizalommal.